

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE
TASSA RISCOSSA	ITALY	GRUPPO II/70% - AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE
UREDNIŠTVO IN UPRAVA: REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE		RIVA PIAZZUTTA, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA
PODUREDNIŠTVO:		Tel. 0481/533177 - Fax 533177 - Pošni t/rn 11234499
		Vicolo delle Rose, 7 - 34135 TRIESTE - TRST - Tel. 040/414646

Žalostna Mati božja z mrtvim Jezusom v naročju.

Kip je nastal okrog leta 1370 in je najstarejši slovenski primerek ikonografskega tipa Pietà.

Kip se sedaj hrani v Narodni galeriji v Ljubljani.

(Foto: Lepote slovenskih cerkva.)

Jugoslavija v napetem pričakovanju

Po krvavih demonstracijah, ki so se začele v Beogradu v soboto, 9. marca, so se v mestnem središču nadaljevale demonstracije študentov, ki so na Trgu republike vztrajali več dni in noči zapored. Medtem, ko so se vojaški tanki umaknili (čeprav predsedstvo uradno ni odpoklicalo vojaških enot), je bilo tekom tedna ugodeno večini zahtev demonstrantov oz. srbskih opozicijskih strank. Zamenjani so bili glavni uredniki na radiu, televiziji in osrednjem časopisnem podjetju »Politika« in izpuščeni vsi demonstranti. Omenjeni mediji so takorekoč čez noč začeli povsem drugače poročati o demonstracijah; pa ne samo o tem: manj je bilo tudi primitivnih napadov na Slovenijo in Hrvaško, dasi je uradna srbska politika izjavila, da je revolt opozicije del zarotniškega scenarija, ki so ga v smučarsko rekreacijskem centru na Rogli pripravili nekateri slovenski (predvsem opozicijski) voditelji in tuji diplomati, ki so se tam neformalno sešli.

Miloševiću je sapa očitno pošla, s tem pa tudi komunistični srbski vrhuški, ki je zato potrebovala nekaj drugega: predsednik Jović je sklical sejo predsedstva v vlogi vrhovnega poveljnika oboroženih sil in skupaj s predstavnikoma armade zahteval uvedbo izrednih razmer po vsej Jugoslaviji. Potem ko se je glasovanje vendarle izteklo proti takšni nori zamisli s 5:3 in je Jugoslavija menila, da si vendarle lahko oddahne, so lahko gledalci ljubljanske televizije med rednim programom v petek 15. marca okrog 20.30 zvedeli, da je Jović odstopil, ker predsedstvo ni sprejelo predlogov, ki jih je ponudilo vojaško vodstvo in on sam, v soboto pa sta mu sledila z enakim dejanjem še črnogorski in vojvodinski predstavnik v zveznem predsedstvu.

KDO JE PREDSEDNIK?

Nekaj ur po ihtavi Jovićevi odstopni izjavi je podpredsednik zveznega predsedstva (sicer hrvaški

predstavnik) Mesić, sklical sejo predsedstva za 23. uro. Toda medtem ko je Janez Drnovšek dajal izjavo ob Jovićevem odstopu na svojem domu v Sloveniji, je prispelo sporočilo iz Jovićevega kabineta, da predsednik ostaja on sam, vse dokler ga ne razreši srbska skupščina, ki ga je v zvezno predsedstvo delegirala kot svojega predstavnika.

Tako se je opolnoči sestala le zvezna vlada in pozvala k demokratičnem in mirnemu razreševanju konfliktov, medtem ko vojaški vrh praktično zaseda bolj ali manj ves čas. Resnici na ljubo je treba reči, da sta se v vojaškem vrhu oblikovali dve struji: prvo, mehkejšo predstavlja zvezni obrambni minister Kadijević in njegov pomočnik admiral Stane Brovet (Slovenec), tršo, ki se zavzema za vojaški udar, pa predstavlja načelnik generalštaba Adžić. Tako se celo zdi, da tudi ti dve telesi znotraj armade delujeta vsaka po svoje.

SRBIJA NE PRIZNAVA VEČ PREDSEDSTVA

Strah, da bo — tako kot predvideva ustava — dosedanega srbskega predstavnika v zveznem predsedstvu Jovića do izvolitve novega nadomeščal Milošević, je razblinil kar on sam, ko je v soboto, 16.3., izjavil, da Srbija ne bo nadomestila svojih predstavnikov v zveznem predsedstvu, srbski skupščini pa je predlagal, naj odpokliče tudi kosovskega predstavnika v predsedstvu, Albanca Sapunxija (beriški: Sapundžija), ki je edini od srbsko-črnogorskega tandema glasoval proti uvedbi izrednih razmer. Piko na I pa je Milošević postavil z izjavo, da Srbija ne priznava več nobenih sklepov zveznega predsedstva in zaukazal (Milošević je namreč po novi srbski ustavi poveljnik srbskih oboroženih sil) povečano stopnjo bojne pripravljenosti rezervnih enot srbske milice in srbske teritorialne obrambe.

(se nadaljuje na 2. strani)

Poslanstvo Katoliškega doma v Gorici

Tukaj ob meji se nekaj premika. Evropa narodov, ki o njej govorijo politiki; Evropska gospodarska skupnost, ki bi morala postati dejstvo leta 1991; razkroj komunističnih režimov v vzhodni in srednji Evropi, padec materialnih in duhovnih zidov, ki so ločili evropske narode in države; vse to se pozna tudi v naši deželi in novosti postajajo vidne vedno bolj. Rimski parlament je pa počasen, prepočasen, da bi dojemal vse te premike. Ta počasnost se kaže tudi v tem, da še vedno ni sprejel zaščitnega zakona o naši manjšini, kar demokratični Italiji gotovo ni v čast. Je pa sprejel zakon o obmejnih področjih, ki upošteva tudi narodne manjšine v obeh državah, Italiji in Jugoslaviji. Ni še tisto, kar pričakujemo, vendar nekaj je.

Tudi v Sloveniji se je z demokracijo, ki se počasi utrjuje in uveljavlja, marsikaj premaknilo tudi glede narodnih manjšin, tudi glede naše manjšine v Italiji. Nič več nas ne ločuje v dve kategoriji, med benjaminčke in desete brate kot je bilo do lani vsa leta po vojni. Sečanja demokratična vlada v Ljubljani trdi, da hoče gledati in obravnavati vse rojake zunaj mej Slovenije z enakim merilom. Morda bo to res. Prav zato bi rad osvetil poslanstvo Katoliškega doma v Gorici, da bi razne oblasti ne ravnale enosmerno kot doslej.

RAZČLENJENOST MED NAMI

Po zadnji vojni smo Slovenci v Italiji bili deležni demokracije kot vsi ostali državljani; demokracija pa pomeni različnost v svobodi. Tudi mi Slovenci smo si bili zato različni po svojih političnih idealih, po svojih kulturnih ciljih in potrebah. Eni so bili za rdeči režim v Sloveniji in za kulturo, kot jo je tamkajšnji režim gojil, drugi smo bili nasprotniki komunizma za demokracijo in za kulturo, slonečo na naši krščanski tradiciji.

To je naša zgodovinska preteklost. Politično smo si bili različni tako, da so eni bili za KPI in PSI, drugi pa smo si ustanovili svojo lastno politično stranko in zanjo volili; najprej je bila to SDZ (Slovenska demokratska zveza), pozneje je na njeno mesto stopila SSK.

Kulturno smo si tudi bili narazen, posebno ker je zlasti na Goriškem bila močna krščanska kulturna zavest. Tukaj so bile skupine, ki so takoj po vojni začele z lastno kulturno dejavnostjo. Tu naj omenim dekleško Marijino družbo z njenimi akademijami in igrami. Pa pevske zборе v Gorici in po vaseh. Marijina družba je gostovala po ženskih zavodih v Gorici, toda takoj po vrnitvi Italije v Gorico leta 1947, so ji vrata v zavode zaprli. Pok. voditelj dr. M. Brumat je pa hotel ohraniti dramsko dejavnost med družbencami. Zato je uporabil priložnost, ko je Kat. tisk. društvo znova dobilo v roke hišo na

Placuti, da je vzel v najem dvoranco v I. nadstropju in jo z odrom opremil za dramske predstave in koncerte. Toda kmalu so se začeli tudi razgovori za oživitve prosvetnih društev. Prvo tako društvo je nastalo v Gorici in se poimenovalo »Slovensko katoliško prosvetno društvo«. Njegov prvi predsednik in duša je bil prof. Mirko Filej.

IDEJA O KATOLIŠKEM DOMU

Dvoranca na Placuti je bila tesna odločno premajhna za naše potrebe. Zato so pri goriškem društvu začeli razmišljati, da bi si zgradili Katoliški dom. Ideja je vžgala; ustanovil se je odbor za gradnjo Katoliškega doma v Gorici. Odbor se je obrnil na vse goriške Slovence in na rojake po svetu za zbiranje prostovoljnih prispevkov. Na poseben način se je odbor obrnil na rojake v ZDA. V Clevelandu smo imeli prijatelja dr. Karla Bonuttija, ki je bil blizu škofu Gregoriju Rožmanu. Ta je škofa pridobil za našo akcijo med rojaki v Ameriki in to je odboru odprlo pot do src ameriških Slovencev, ki so našo akcijo izdatno podprli. Ob takšnem odzivu doma in po svetu je odbor začel iskati primerno zemljišče. Odkril ga je v drevoredu XX. septembra. Ko smo zemljišče zaarali in bi ga morali plačati, je škof Rožman posredoval za izdatno posojilo tako, da smo mogli skleniti kupoprodajno pogodbo in plačati zemljišče. Posojilo je odbor kasneje deloma vrnil, deloma so dobrotniki posojilo darovali.

PO SMERNICAH ANTONA MARTINA SLOMŠKA

Ko je odbor, ki mu je predsedoval dr. Anton Kacin, imel zemljišče, je začel misliti na načrte in na gradnjo. Tako je prišlo do dvorane Katoliškega doma, ki jo je blagoslovil nadškof Hiacint Ambrosi februarja 1962. Na dan odprtja so na odru blestele Slomškove besede: »Sveta vera bodi vam luč, materina beseda bodi vam ključ do zveličavne krščanske omike.«

To je bil namen Katoliškega doma

in to je ostal njegov namen do danes: Biti središče katoliških Slovencev, ki ob zdravi kulturi hočejo utrjevati tudi svoje krščanske moralne in verske vrednote.

To je poslanstvo Katoliškega doma v Gorici. To poslanstvo mu je bilo začrtano in temu poslanstvu naj ostane zvest tudi v novih spreminjenih razmerah.

Mnenja sem, da je Dom to poslanstvo do sedaj tudi vršil. V njem imata sedež dva pevska zbor, »Mirko Filej« in »Lojze Bratuž«. Tam je sedež naših skavtov že od vsega začetka. Tam je sedež ZSKP. Poleg dvorane je bila zgrajena tudi telovadnica, ki jo sedaj upravlja Olympia, kajti nove generacije so zelo športno zavzete. Naj zato tudi šport pomaga gojiti zdrave moralne vrednote.

V Domu je še veliko drugih dejavnosti: dramski nastopi, pevski koncerti, predavanja, kongresi, pevske in druge vaje. Dom dajemo na razpolago tudi italijanskim skupinam, če za to zaprosijo (Provinca, Notre-dame, ACLI, Usmiljeni bratje in drugi). Vendar naj Dom ostane predvsem v službi naših prosvetnih, mladinskih in verskih organizacij ter ustanov.

Pri Katoliškem domu so še velike možnosti za razvoj. Skavti so si zgradili svoj sedež. Sedaj bi radi pripravili prostore še za Glasbeni center »Emil Komel«, ko so zanj prostori na Placuti že pretesni. Pa tudi društva bi zaslužila boljše sedeže in pa knjižnico.

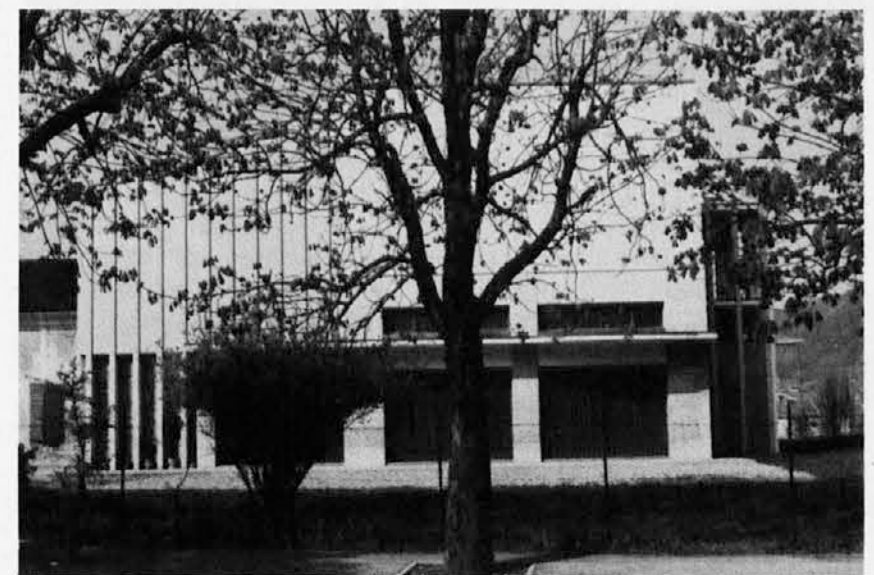
Torej načrtov je še veliko, ker je še veliko potreb.

K.H.

Donat Cattin je umrl

Italijansko politično javnost je ponoči precej iznenadila novica, da je ponoči od nedelje na ponedeljek umrl demokrščanski sindikalist in politik Carlo Donat Cattin. Po rodu je bil iz Piemonta, po prepričanju katoličan, kot javni delavec pa sindikalist in politični voditelj. Učakal je 72 let.

Med vojno se je aktivno udeležil odporništvu. Po vojni je bil borben sindikalist v vrstah CISL, nato pa eden vodilnih politikov v vrstah KD. Bil je večkrat minister, nazadnje minister za delo.

Dvajset koles za redovnice v Burkini Faso

Lansko leto se je mlada kongregacija afriških redovnic, ki deluje v državi Burkina Faso in so nastale pred kakimi štiridesetimi leti, obrnila na goriški Misijonski urad s prošnjo, da bi jim priskrbeli dvajset koles. Služila naj bi sestram, ki delujejo v škofijah Bobo Deolasso in Ouagadougou in se posvečajo evangelizaciji s pomočjo kateheze, raznih tečajev, sestankov. Liturgična srečanja z božjo besedo vodijo zlasti po vaseh, kamor prihaja misijonar mo-

goče samo enkrat mesečno. Redovnice so prej imele motorna kolesa, ki pa so se sčasom pokvarila. Ni bilo denarja, da bi kupile nova in tudi cene bencina so poskočile. Tako je prišla v Gorico prošnja za nakup koles. In prav zaradi velikodušnosti mnogih darovalcev se je nabrala potrebna vsota in dvajset koles je bilo kupljenih kar na afriških tleh. Sestre se tako lažje vozijo po vaseh in nadaljujejo s svojim poslanstvom za božje kraljestvo.

Kaj delajo laiki v misijonih

Novost v misijonskih deželah so laiki, tako moški kot ženske. Do nedavna smo bili vajeni, da so v misijone odhajali redovniki, redovnice pa še kak duhovnik. Zadnje čase pa vedno bolj govorimo o laikih v misijonih. Kaj delajo? Čemu so potrebni? Potrebni so iz dveh razlogov: Prvič zaradi zglede, ki ga dajejo; drugič zaradi materialnih potreb v teh deželah. Saj ne gre več samo za oznanjevanje evangelija, iz besede in za delitev zakramentov, temveč tudi za vsestransko pomoč domačemu prebivalstvu, ker tudi Kristus ni samo oznanjal evangelija, marveč je tudi nasičeval lačne in ozdravil bolne. To zadnje je posebna naloga laikov v misijonih. O tem priča naslednje poročilo Klemena Štolcerja, misijonarja na Madagaskarju.

Laike v misijonih čaka ogromno dela. V krajih, kjer delujem, vlada nepopisna zaostalost. Ko bi se našel kdo, ki bi jih učil osnove čistoče. Tamkajšnji ljudje ne poznajo stranišča. Kadar se na primer pojavi krvava griza, se je v kratkem nalezejo vsi, ravno zato, ker iztrebljajo kjersibodi. Tako se marsikakšna vas ob pojavu omenjene bolezni zdesetka, saj ljudje umirajo kakor muhe.

Na zdravstvenem področju je, hvala Bogu, med laiki kar precej odziva. Tako so po približno tri leta svojega življenja za najbednejše že žrtvovali slovenske medicinske sestre: Anica Tomažič, Dorti Tratnik, Cvetka Babič in Marija Veider. Vse omenjene so se že vrnile obogatene z dragoceno izkušnjo. Upokojena zdravica Sonja Masle in višja medicinska sestra Helena Škrabec sta se po dopustu pogumno in velikodušno ponovno vrnila. Na novo so prišli Jožica Rihar ter zakonca Alenka in Rikardo iz Argentine. Vsi ti delajo v zdravstvu. Ker so potrebe na tem področju velike, jih še vedno ni dovolj. Kraji, kjer pravkar omenjeni delajo,

so večja središča in jim prihajajo bolniki več deset kilometrov daleč peš. Ko bi imeli sredstva in ljudi, bi lahko samo na našem južnem področju farafanganske škofije odprli še deset dispanzerjev in zaposlili dvajset laikov bolničarjev. Za zdaj je vse naše početje priložnostno. Bolj ali manj s strahom gledamo, če se bo že zastavljeno delo sploh lahko nadaljevalo. V kraju Ranomena, kjer sem in kjer imamo lepo zidano hišo za laike, je bila le-ta že po slabem letu več mesecev prazna, ko sta dekleti odšli na dopust. Na srečo sta se vrnila, sicer bi bilo skoro škoda truda in denarja za njuno hišo.

POTREBNO JE MNOGO POKLICEV

Poleg potrebe po zdravstveno izobraženih laikih so vedno potrebni tudi zidarji, mizarji, mehaniki, električarji, varilci in poljedelci. Na delu tega področja sta na Madagaskarju zaorala ledino Lovrenc Štanta in Ivan Selak. Po njunem odhodu so se na pobudo Franca Sodje, lazarista, opogumili argentinski Slovenci. Kar pet se jih je zvrstilo: Janko Glinšek, Fredi, Tone Jemec, Marko Vilfan in Janko Erjavec. Mnogo je obetal koroški Slovenec Toni Oitzel, a je zaradi bolezni že po dveh mesecih moral lepo začeto mizarstvo delo opustiti in se vrniti domov.

Po dolžini bivanja in po uspešnosti pri delu bo kot misijonar laik na Madagaskarju vse rekorde potolkel Jože Letonja, ki je »Tausentkünstler«, »Mädchen für alles« in se v naši škofiji po njem mnogo več povprašuje kot po škofu. Zna pač skoro vse in česar se loti, mu uspe.

Lani aprila smo končno spet po dolgem času dobili mizarja Lojzeta Gaberščka iz Tolmina. Ranomenska mizarstva delavnica je dolga leta stala in čakala pridnih rok.

Poleg tega, da bi bil še vedno dobrodošel mizar, zidar, mehanik, bi

Postna akcija 1990

Štandreški dekanat

Subida - Krmin	455.000
Doberdob	450.000
Gabrje - Vrh	1.151.000
Sv. Ivan, Gorica	2.278.000
Jamlje	700.000
Podgora	1.100.000
Pevma, Štmaver	—
Rupa, Peč	478.000
Števerjan, Jazbine	766.500
Štandrež	5.322.000
Sovodnje	2.760.000
Dol	174.000
Skupno	Lir 16.137.500

Na prebivalca 1.391 lir, porast od lani 1.056.000 ali 7%.

Dekanija Devin

Nabrežina	4.100.000
Devin	1.253.000
Mavhinje	615.000
Šempolaj	450.000
Zgonik	798.000
Sesljan	1.150.000
Ribiška vas	1.090.400
Skupno	Lir 9.456.400

Na prebivalca 985 lir, porast od lani, 1.310.000 ali 16%.

Darovi za misijonsko akcijo 1990 po dekanatih

Visco	7.883 (+ 2.529)
Krmin	1.909 (— 346)
Gradišče	1.601 (+ 482)
Cervinjan	1.546 (+ 67)
Ronke	1.501 (+ 330)
Štandrež	1.391 (+ 101)
Gorica	1.204 (+ 131)
Oglej	1.019 (+ 247)
Devin	985 (+ 139)
Tržič	419 (— 171)

Imamo mnogo duhovniških poklicev

Misijonar Jose Kaimlett iz Indije piše: »Imamo mnogo duhovniških in redovniških poklicev, dočim jih je po svetu zelo malo. Ustanovili smo posebno združenje, ki skrbi za poklice v korist vesoljne Cerkve, da bi ti naši duhovniki lahko kdaj šli po svetu, kjer poklicev nimajo. S pomočjo tega združenja je bilo posvečenih že 15 duhovnikov, 149 bogoslovcev in semeniščanov se pa pripravlja na poklic. Dva duhovnika in bogoslovca sta pa v Rimu na višjih teoloških šolah. Imamo dve mali semenišči in eno bogoslovje.

zelo prav prišel nekdo, ki bi se spoznal na kmetijstvo. Imel bi največ dela. Obdelovanje zemlje je v našem koncu tako primitivno, da bi se človek zjokal. Plug ne poznajo. Goveja živina je, a je nihče ne zna vpreči in uporabiti za delo. Uspeva najrazličnejše sadno drevje, a ni človeka, ki bi sadil. Pri tamkajšnjih ljudeh obstaja praznoverje, da kdor posadi sadno drevo, bo kmalu umrl.

NE BREZ DOBRIH DEL...

Mi pa recimo, umrli bomo vsi, a Bog daj, da ne bi bili brez dobrih del, ker le ta nam bodo odprla večnost, že sedaj pa prinesla notranji mir in zadovoljstvo.

Klemen Štolcer

Goriški misijonarji v svetu

1. p. Claudio Battistutta, Fiumicello, Italija, 2. s. Adele Biancotto, Cervinjan, Italija, 3. p. Claudio Bortolossi, Strassoldo, Italija, 4. p. s. Marcelliana Bortolotto, Ronke, Senegal, 5. p. Mansuet Božič, Budanje, Brazilija, 6. s. Ulderica Bressan, Aiello, Italija, 7. s. Pierfernanda Calligaris, Pieris, Italija, 8. Dionisio Cossar, Cavanzano, Japonska, 9. s. Bernarda Cucit, Krmin, Zaire, 10. p. Fabio D'Agostina, Strassoldo, Italija, 11. p. Franco Daltin, Cervinjan, Paragvaj, 12. p. Angelo Delpin, Crauglio, Italija, 13. p. Mario Diana, Aiello, Gvatemala, 14. s. Elda Forchiassin, Ločnik, Argentina, 15. p. Luigi Gorian, Ronke, Čile, 16. s. Bogdana Kavčič, Ledine, Burundi, 17. s. Paolina Lapicar, Gorica, Argentina, 18. s. Elizabeta Likar, Otlica, Egipt, 19. s. Marija Dolores Lisjak, Šempeter, Egipt, 20. p. Quintino Lugnan, Gradež, Nemčija, 21. p. Tito Marega, Cervinjan, Brazilija, 22. p. Rambaldo Olivo, Campolongo, Tanzanija, 23. s. Marija Pahor, Vermeljan, Mehika, 24. p. Stanko Paulin, Grgar, Hong Kong, 25. b. Aleksander Prati, Budanje, Brazil, 26. p. Venceslav Rijavec, Grgar, Ekvador, 27. p. Ambrogio Rinaldi, Campolongo, Brazilija, 28. p. Radko Rudež, Vrhpolje, Zambija, 29. p. Ernest Saksida, Dornberk, Brazilija, 30. s. Lucia Mary Scarel, Fossaloni, Italija, 31. b. Antonio Schiavon, Fossaloni, Mozambik, 32. s. Maria Sellenati, Giassico, Filipini, 33. p. Paolo Spanghero, Turriaco, Tajvan, 34. p. Pavel Bajc, Col, Slonokoščena obala, 35. p. Ivan Bajc, Col, Slonokoščena obala, 36. p. Albert Stakul, Podgora, Tanzanija, 37. p. Ivan Štanta, Miren, Madagaskar, 38. p. Giuseppe Temon, Ločnik, Argentina, 39. p. Igino Tiberio, Campolongo, Italija, 40. Maura Toninato Borghese, laična misijonarka, Tržič, Uganda, 41. s. Gabriella Tripani, Gorica, Italija, 42. don Luciano Vidoz, Ločnik, Nemčija, 43. b. Bruno Viola, Brazzano, Kenija.

Iz koprške škofije so v misijonih še:

44. Bajc Kristina, Egipt, 45. Cucek Frančiška, Egipt, 46. Fortuna Dolorosa, Egipt, 47. Gogala Silverija, Egipt, 48. Krmec Klara, Egipt, 49. Peljhan Ignacija, Egipt, 50. Kerševan Marcel, Zaire, 51. Kosovel Ernesta, Tanzanija, 52. Škerlj Zora, Bocvana, 53. Jericijo Floriana, Mozambik, 54. Kravos Zdravko, Zambija, 55. Miklavčič Anica, Hong Kong, 56. Trost Marija, Izrael

Praznik mestnih zavetnikov v Gorici

Stalni diakoni

Preteklo soboto 16. marca smo obhajali praznik zavetnikov goriškega mesta mučenec sv. Hilarija, škofa in Tacijana, dijakona. Bil je šole prost dan, v stolnici, ki jima je posvečena, je bila dopoldne slovesna sv. maša g. nadškofa, z njim so sodelovali mestni župniki in kaplani. Navzoča sta bila tudi župana Gorice in Nove Gorice ter vodje raznih odsekov na naši goriški občini z mestno zastavo. G. nadškof je oblasti pozdravil v obeh krajevnih jezikih.

Posebnost letošnjega praznovanja je bil tudi sprejem petih mož med pripravnike za službo diakona. Navzoči so bili ti mladi možje s svojimi ženami, ki so skupno z možmi dale privoljenje v diakonsko službo, na katero so se že začeli pripravljati. Ti mladi možje so iz sledečih župnij: Villesse, Crauglio, Tržič, Gorica-Sv. Ana in Gorica-Rojce. Po temeljiti pripravi nekaj let bodo prejeli red diakonata v pomoč naši goriški nadškofiji.

Tudi mi bi potrebovali takih velikodušnih mož, ki bi se žrtvovali za blagor Cerkve in našega ljudstva, ker se duhovniške vrste vedno bolj starajo in krčijo.

Zvečer ob 20.30 je bil v stolnici celovečerni koncert goriških pevskih

zborov. Nastopili so Coro S. Ignazio (St. Jericijo) Ars Musica (Fr. Valentinšig), Corale Fogar (stolnica), Podgora (M. Špacapan), zbor Lucinis in še en zbor.

Prvi kitajski slovar za Slovence

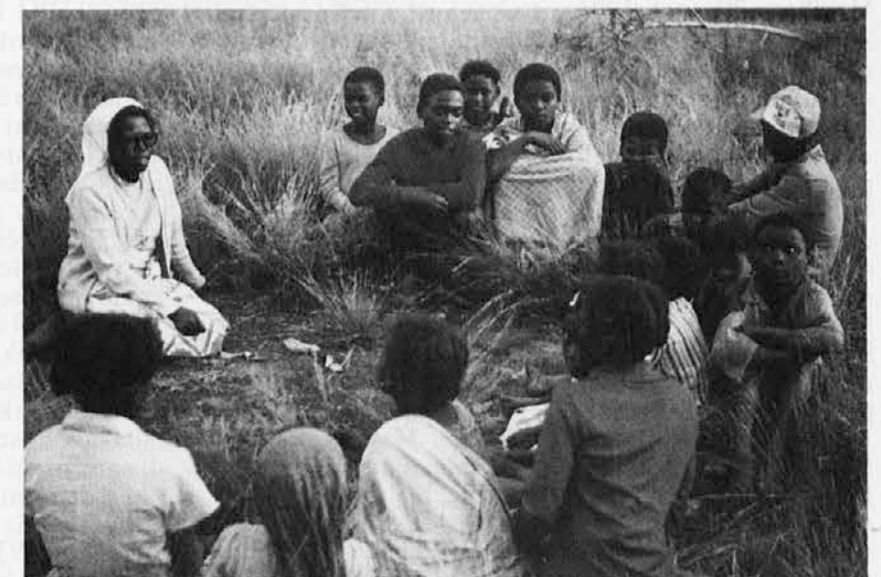
Filozofska fakulteta v Ljubljani je izdala prvi kitajsko-slovenski slovar; izšel je v 400 izvodih; sestavlja ga profesor Mitja Saje. V pomoč naj bi bil poslovnim ljudem, ki imajo posla s Kitajci. Teh poslovnih je tudi med Slovenci vedno več.

SV. OČE POJDE V BRAZILIJU

Letos v oktobru bo sv. oče drugič obiskal Brazilijo, to največjo južnoameriško državo. Obisk bo pastoralnega značaja: papež se bo srečal le s škofi in verniki, med politiki se bo srečal samo s predsednikom države. Problemov v tej državi je nešteto, od teologije osvoboditve do ekonomskih kriz in revščine, verskih sekt, izsekavanja amaconskih gozdov in uničevanja indijanskih rodov in še in še.

Biti dober je več vredno kot biti srečen.

Človeku mora biti vodnica pamet. (Aleš Ušeničnik)

Sestra domačinka pri katehezi

Ponosem sem na primorske katoličane Pastoralno zborovanje na Tržaškem

Ponosem sem, da imamo Slovenci na Primorskem — sredi neslovenskega okolja — katoliški tednik! Na Japonskem nas je vsega skupaj nekaj več kot stodvaindvajset milijonov ljudi; od teh nas je katoličanov nekaj več kot štiristodvainštirideset tisoč — to je, okrog petdeset tisoč duš nam manjka do pol milijona... Katoliška Cerkev na Japonskem šteje tri nadškofije in 13 škofij in vsega skupaj je 822 župnij; nekaj več kot 1900 duhovnikov je na delu za to božje kraljestvo na vseh otokih; pomaga jim skoraj 400 redovnih bratov in nekaj več kot 7000 sester. V celi Japonski premoremo en sam katoliški tednik, ki se imenuje Katorikku Šinbun (po naše pisano), kar pomeni Katoliški časopis (katoliških dnevnikov nimamo). Izhaja vsako nedeljo na štirih do 6 straneh. Uredništvo in upravo vodi vsega skupaj 27 ljudi. V primeru z ostalimi japonskim tedniki (da sploh ne omenim dnevnikov) smo zares skromni; in med nami povedano: manjka nam »rojenih« urednikov in časnikarjev, ki bi lahko spremenili teh štiri ali šest strani v privlačno in tehtno branje, kar naši katoličani — spet med nami povedano — spet in spet pogrešajo. Čul sem, da izdajajo katoličani v Hong Kongu list z imenom Examiner (po naše bi rekli Preglednik novic), ki je tako zanimiv, privlačen in tehten, da ga redno berejo tudi komunisti v Beipingu (tako zdaj imenujemo nekdanji Peking). In koliko ljudi bere naš japonski katoliški tednik? Po statistiki plačuje redno naročnino 16.000 ljudi... Nimam pojma, kako je razmerje teh števil do števil v zvezi s Katoliškim glasom, toda zdi se mi, da tisti Slovenci na Primorskem, ki jim gre za katoliški časopis-tek, ne štejejo mnogo stotisočev... zato sem zapisal, da sem ponosem na dejstvo, da je to omejeno število Slovencev pripravljeno vzdrževati katoliški tednik!

Ne le januarja, celo leto je treba imeti na srcu katoliški tisk v zlahtnih slovenskih besedah, posebno naš edini tednik. Zgodovina Cerkve pozna svetnike, ki so se dobesedno žrtvovali za dobro tiskano besedo, n.pr. Janez od Boga, sv. Anton Maria Claret, sv. Janez Bosco. In komu niso znani, vsaj malce, tozadevni napori našega svetniškega škofa Antona Martina Slomška? 24. januarja tega leta je sam Katoliški glas povzdignil svoj glas, da nas spomni sredi milijonske množice modernih vtisov da ne smemo »pustiti, da bi ta sredstva — kot so radio in televizija —

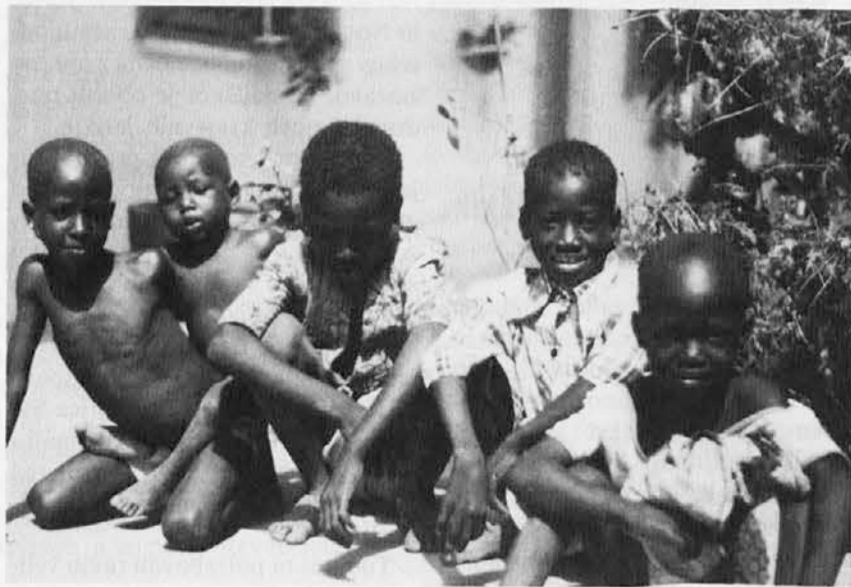
na nas tako močno vplivala, da bi prenehali razmišljati in presoјati stvari, ki zadevajo naše življenje, v luči evangelija«. In zakaj v luči evangelija in ne v luči kakšne ideologije, pa čeprav trenutno po množicah opevane? Isti glas odgovarja: »Za naš svetovni nazor in življenjsko ravnanje je odločilen evangelij, ki je božje sporočilo človeku«. Te besede so vzete iz kratkega, a tehtnega članka pod naslovom Tiskana beseda ostane! Njegovih zadnjih 37 besed izzveni v enega najbolj modernih nasvetov modernemu človeku za moderno sv. spoved: »Morda bi bilo prav, da bi se znali pri spovedi obtožiti ne samo, da smo opustili mašo ali molitev, ampak tudi, da v hiši nimamo nobenega katoliškega časopisa ali knjige ali da tega ne vzamemo v roke«. Jaz bi dodal za tiste, ki stremijo po bolj zavestnem katoliškem življenju, da bi bilo prav, da bi se znali obtožiti tudi tega, da niso našega Gospoda nikdar prosili za milost nadarjenih ustvarjalcev slovenske katoliške besede, posebno v tako narodno versko ogroženih predelih kot je naše ljuba Primorska in takozvani katoliški Italiji.

Pretiravam? Po več kot štiridesetih letih življenja v čisto neslovenskem okolju se mi zdi slovenska katoliška tiskana beseda zaklad, tudi če jo je položila v tiskarski stroj od dela in let utrujena roka.

Vladimir Kos, Tokio

Jezuiti kritizirajo OZN

Jezuitska revija Civiltà Cattolica hudo kritizira OZN zaradi vojne v Zalivu. Revija trdi, da so se Združeni narodi vdalili pritisku Amerike in prehitro začeli z napadom na Irak. Če bi bili počakali, bi se Irak gotovo moral vdati brez vojne.

Otroci so vedno »luštni«

V Ljubljani na Rakovniku živi najstarejši slovenski misijonar g. Andrej Majcen. Stopil je v 87 leto, saj se je rodil v Mariboru 30. sept. 1904. Za njegovo 85-letnico so mu pripravili lepo slavje salezijanci na Rakovniku. Trajen spomin na njegovo misijonsko delo pa je knjiga, ki je izšla lansko leto v Ljubljani pod naslovom Don Andrea Majcen. Knjiga je napisana v italijanščini, ker jo je spisal njegov sobrat salezijanec don Mario Rassiga. Vrhovni predstojnik salezijancev je namreč želel, naj g. Majcen opiše svoje misijonsko delovanje na Daljnem Vzhodu, na Kitajskem, v Vietnamu (severnemu in južnemu) pa v Hong Kongu. Tega dela

Starosta slovenskih misijonarjev

se je lotil don Rassiga na podlagi dokumentov in pa po spominu g. Majcna. Nastala je tako knjiga debela 286 strani ter opremljena tudi s fotografijami. Knjiga priča o misijonskem delu salezijancev v teh daljnih krajih in zlasti še o delu g. Majcna. Podobnega pričevanja o delu kakega našega misijonarja do sedaj nismo še imeli.

Zanimivo, kako ga je G. Bog Majcna poklical za salezijanca in misijonarja. Ko mu je bilo 19 let je dokončal učiteljske v Mariboru, a ostal brez službe. Tedaj ga je prijatelj povabil, naj sto-

pi v službo k salezijancem v Radni, ki so tam imeli osnovno šolo. Dobil je službo in postal salezijanec, saj se je kmalu odločil, da stopi v salezijansko službo. Moral je seveda še v šolo, da se nauči latinščine in grščine, pa v noviciatu, pa v bogoslovje. Vse je s trdnjo voljo prestal in bil posvečen v mašnika leta 1933. Med tem časom je spoznal misijonsko delo salezijancev in se odločil tudi sam za misijone. Skupaj z drugimi sobraty je odpoval iz Trsta dne 11. sept. 1935 s parnikom Conte Verde, ki je takrat vozil na Daljni

Srečno naključje je hotelo, da priprava na Pastoralno zborovanje sovpada z obdobjem, ki je v marsičem prelomno. Razmere v Sloveniji so se spremenile: slovenski narod svobodneje zadihal, končno so odpadle ovire za njegovo versko in moralno delovanje. Svetovni dogodki s propadom komunističnih režimov na vzhodu pa so vplivali tudi na dogajanje v našem prostoru. Ost komunistične propagande, ki je dolga desetletja obvladovala predvsem Tržaško in pred katero je bil slovenski kritijan vedno v defenzivi, se je skrhalo. V tem ozračju večje sproščenosti in strpnosti, ko vsi tožimo nad krizo vrednot, nad pomanjkanjem trdnih opor, ko tudi komunisti iščejo svojo novo identiteto, moramo tudi kristjani razmisliti o sebi kot posameznikih in vernikih, analizirati svoj odnos do vere, do krajevne Cerkve in do Cerkve nasploh. Kot nalašč za to je priprava na Pastoralno zborovanje, ki je steklo v naši škofiji. Zborovanje bo — z božjo pomočjo — gotovo obrodilo svoje sadove. Kolikšen bo njegov uspeh, pa je odvisno od nas vseh. Danes ni več čas, ko bi lahko sprejemali vero le pasivno, ko bi bili kristjani le iz tradicije. Vsak vernik se mora zavedati, da je povezan s celotno Cerkvijo in da je tudi odgovoren zanjo. Zato bi bilo prav, da bi vsi bolj zavzeto sledili in spremljali dogajanje v zvezi s Pastoralnim zborovanjem.

* * *

Prva tema, ki je bila na vrsti februarja, je obravnavala oznanjevanje božje besede. Na vprašalnih polah, ki so jih verniki dobili, je bila vrsta vprašanj, na katera je bilo treba odgovoriti s preprostim da ali ne. Izpolnjene pole je pripravljali odbor večinoma že zbral in jih bo

zdaj pregledal ter analiziral.

Na vrsti pa je zdaj marčna tema: obhajanje Kristusove skrivnosti. Vprašalnik je tokrat nekoliko zahtevnejši, saj je treba na vprašanja odgovoriti obširneje. Vprašanja bodo za vsakega vernika priložnost, da razmisli, kaj mu pomeni nedelja, kako jo preživlja, ali najde čas za nedeljsko mašo, kaj je zanj evharistična daritev. Vprašanja se tičejo tudi zakramentov: kaj nam pomenijo, kakšna bi morala biti

Don Soranzo Pierpaolo med našimi laičnimi misijonskimi pomočnicami

priprava nanje, itd. V preteklosti so imele v ljudski vernosti važno vlogo razne pobožnosti — prvi petki, šmarnice, zornice, itd. Ali so danes take pobožnosti še tako občutene? Gre torej za nekakšno izpraševanje vesti, ki nam bo pomagalo, da bomo bolj spoznali sami sebe. Da pa bo celotno naše versko občestvo imelo korist od tega, naj vsakdo izpolni vprašalno polo. Večkrat kdo reče: »Oh, le zakaj bi moral jaz izpolniti vprašalnik, bodo že drugi, ki so bolj poklicani za to!« Ne, prav vsak vernik je poklican, da pove svoje mnenje in tako sodeluje pri postavljanju temeljev za razvoj krajevne Cerkve.

mpm

Predavanja o družini v Katoliškem domu

Italijanska Cerkev si je letos zastavila kot specifično temo pastoralnega oznanjevanja družino. Gre za ustanovo splošno družbenega in posebej še krščanskega pomena. Saj je družina temelj človeške družbe in še posebej temelj cerkvenega občestva.

Družini so zato posvečena letošnja postna predavanja v Katoliškem domu. Do sedaj so se zvrstila tri taka predavanja in na vrsti je še četrto, dne 21. marca. Prvo predavanje je imel dr. Oskar Simič, profesor moralke in škofijski kancler. Govoril je o »Zakramentalnosti krščanskega

delo, četudi med mnogimi težavami, žrtvami in zapori. A tudi tam že vstaja zora lepših dni za kristjane.

G. Majcen je zadnje mesece preстал operacijo in bolezen, a je toliko okrevan, da je sedaj doma in je dne 26. februarja lahko sprejel iz rok g. Luka van Looga v priznanje za svoje delo knjigo Don Bosco in Vaticano. Salezijanci namreč vodijo vaticanske tiskarne.

G. Majcen je po vrnitvi domov bil tudi v Gorici in ostal z njo ves čas povezan tudi s Katoliškim glasom, ki ga ves čas dobiva. Želimo mu nadaljnega zdravja.

K. H.

NOV LAIŠKI MISIJONAR

Klement Palk, lesarski tehnik iz Ajdovščine je odšel na

pomoč p. Mihi Drevensku v Zambiji. Misijonski križ mu je izročil škof Metod Pirih, v imenu njegovih vrstnikov pa se je od njega poslovil Branko Likar.

Papež: Rad bi šel v Jeruzalem

Pretekli teden je prišla v Vatikan posebna delegacija kristjanov in muslimanov iz Jeruzalema; vodil jo je latinski patriarh v Jeruzalemu Michel Sabbah, ki je po rodu Palestinec. V delegaciji so bili še grško melhiški škof Laham, protestantski škof Naim Nassar, ravnatelj medverskega centra Geris Saed, zastopnik velikega muftija v Jeruzalemu Thiab (veliki mufti je najvišja muslimanska verska avtoriteta) ter Ibrahim Sha, zastopnik islamske konference. Temu zastopstvu je sv. oče ponovno izrazil željo, da poroma v Jeruzalem. Islamski zastopniki pa so papežu priporočili, naj še naprej opozarja na resolucije OZN, ki zahtevajo domovino za Palestince ter izreden status za Jeruzalem.

zakona v njegovem zgodovinskem razvoju«. Krščanska družina je zrastle iz tradicije stare zaveze in iz korenin tedanje grško-rimske družbe, kakor jo je dopolnil Kristus in za njim sv. Pavel. Kristus je znova potrdil nerazvezljivost zakona, sv. Pavel pa je dodal nekaj praktičnih napotkov zlasti v pismu Korinčanom (I Kor 7).

V teku časov se je sklepanje zakona oblikovalo v soglasju za navadami ljudstev in predpisov Cerkve, zlasti na tridentinskem koncilu.

Naslednje predavanje je imel msgr. Renato Podberšič iz Kopra. Razpletel je misel »Nova družina za novi čas«. Pogledal je v sodobno družino in v njene probleme, ki niso majhni, in kako jim odpomoči.

Pretekli teden je pa prišla iz Ljubljane družinska mati Vanja Kržan. Ker je žena in mati šestere otrok, se je ustavila ob praktičnih problemih, posebej pri vzgoji v družini in ob skupnem zakonskem življenju.

Bila je prepričljiva, idealno vznesena, saj je videla predvsem lepe trenutke v družinskem življenju, manj se je ustavljala ob konkretnih težavah in problemih, ki jih v nobeni družini ne manjka. Omenila je tudi, kako si družine med seboj pomagajo ob mesečnih s rečavanjih družinskih skupnosti, ki jih je vedno več v Sloveniji.

Tematika, predavanj je aktualna, zato število udeležencev od večera do večera raste, tako, da postaja mala dvorana že premajhna. Prevladujejo zakonski pari, kar je zelo spodbudno. Še bolj spodbudno bi bilo, če bi med zakonskimi pari bilo še več mladih zakoncev.

Nekaj o preteklosti in sedanosti šole »F. Milčinski« na Katinari

Osnovna šola »F. Milčinski« na Katinari pri Trstu praznuje letos svoj dvestoletnico. Tu je bila namreč že leta 1791 ustanovljena šola, ki je za škedenjsko druga najstarejša osnovna šola v tržaški okolici. To so bili prvi sadovi razsvetljene politike habsburškega dvora, ki je s splošno naredbo o obveznem šolanju iz leta 1774 želel, da bi otroci odrasli, kot so takrat rekli, v delavne in krepne podložnike. V podeželskih šolah enorazrednicah s enim učiteljem in skrajšanim programom naj bi se tako učili predvsem katekizma, računstva, nemškega branja in pisanja, poljedelstva. In to predvsem pozimi, ko otroci niso delali na polju ali gnali na pašo in so »živeli v brezdelju«. Najprej so poučevali cerkovniki, kasneje kaplani in končno poklicni učitelji. V prvih letih so domači jezik uporabljali le ustno kot uvod v nemščino, postopoma pa se je uveljavilo načelo o pouku v materinem jeziku, ki so ga uzakonili leta 1869. V tistem času so šole začele tudi bolj redno in urejeno delovati, vse več otrok, predvsem dečkov pa je dejansko izpolnjevalo šolsko obveznost. Na Katinari so tako zahajali tudi otroci iz Lonjerja in Podlonjerja, Rovt, Kolonkovca in Rocola.

Pouk je dolgo potekal v župnijskih prostorih, leta 1881 pa so ob župni cerkvi dogradili prvo šolsko stavbo: na glavni cesti in na vidnem in častnem mestu, kot so to določala državna navodila. V tej stavbi ima danes svoje prostore oddelek nižje srednje šole sv. Cirila in Metoda.

Leta 1923 so na Katinari odprli italijansko šolo, ob tem so začele italijanske oblasti po določilih šolske reforme ministra Gentileja ukinjati slovenski pouk in slovensko šolo na

Katinari so v celoti ukinile leta 1927. Kmalu za tem so osnovno šolo preselili v današnje poslopje — v bivšo gostilno »pri Padovanu«.

V vojnem letu 1943 je po nemški zasedbi ta italijanska šola nehala delovati. Po oktobru 1943 je v Lonjerju in v Rovtah pa tudi na Rocolu bil obnovljen slovenski pouk za otroke z ilegalno pobudo, ki jo je podprl do svoje internacije v Dachavu v začetku leta 1944 domači župnik Anton Piščanc. Kmalu po tem je bil tu tudi poskus domobranskih predstavnikov, da bi pouk dali legitimačijo nemških oblasti.

Redni pouk je bil v času ZVU obnovljen v š.l. 1945-46, v šol. letu 1949-50 je bila obnovljena tudi italijanska šola. V letu 1972 je bila slovenska osnovna šola na Katinari poimenovana po Franu Milčinskem, od leta 1972 so kot prvi v zamejstvu na šoli začeli podeljevati bralne značke.

Šolo v zadnjih desetih letih obiskuje od trideset do štirideset otrok.

* * *

Ta izredni jubilej katinarske šole bodo proslavili z različnimi pobudami v prihodnjem šolskem letu. V ta namen so ustanovili poseben odbor predvsem domačinov in si že začrtali program glavnih pobud. Prva taka pobuda bo že v ponedeljek 22. marca s koncertom v domači cerkvi.

Čestitke

Trebenski župnik dr. Jože Sraka se je 13. marca srečal z Abrahamom, 19. marca pa je praznoval svoj god. Vse najboljše in obilo božjega blagoslova mu želijo župljani župnije Sv. Andreja iz Trebč.

razstav z drugimi slikarji od Gorice do Rima, Tokia, Melbournea. Za svoje stvaritve je prejel številne nagrade in priznanja (Berlin, pokal za akvarel, Rim, prvo nagrado za pokrajinarstva, Pariz, prav tako za akvarel itd.)

Akvarel je namreč Kosičeva priljubljena tehnika, v kateri dosega mojstrsko popolnost. Tako je tudi na njegovi sedanji razstavi v Gorici. Vse razstavljene slike so akvareli.

Druga odlika Kosičeve umetnosti je njegova zaljubljenost v kraško pokrajino, posebno še v jesensko in zimsko. Kritik J. Mesensel piše: »Najbrž ni naključje, da si je (Kosič) kot prevladujočo temo izbral jesensko pokrajino in še posebej kraško.« Lahko bi še dodali, da ljubi tudi Brda. V sedanji razstavi pa motivov iz Brd ni. Na Krasu ne vidi samo pokrajine, marveč tudi kraško arhitekturo »z neskončnimi suhimi zidovi in s kristalnično kamnito kmečko arhitekturo.« (Ivan Sedej).

RAZSTAVE

Andrej Kosič razstavlja

V soboto, 9. marca so v razstavnih prostorih Katoliške knjižarne v Gorici odprli razstavo slikarja Andreja Kosiča. Zbralo se je veliko ljudi, saj je Kosič kot slikar in kot trgovec zelo znan tostran in onstran meje. Slikarja in razstavljena dela je predstavila Nives Marvin. Dela so še vedno na ogled.

Slikarja Andreja Kosiča na Goriškem pravzaprav ni potrebno še posebej predstavljati, ker je tu že ponovno razstavljaval. Iz kataloga izhaja, da je imel že 24 osebnih razstav od leta 1959 do danes. Prvo osebno razstavo je imel v Katoliškem domu, nato pa v Gorici še na raznih krajih, pa v Trstu, Padovi, Portoguaru, posebno še v Sloveniji.

Poleg osebnih razstav se je Kosič udeležil tudi številnih kolektivnih

Andrej Kosič »V Tomaju« akvarel

Iz ulice Donizzeti 3

Sv. pismo izziva človeka k zrelosti veri. To je problem, ki ne tare samo nas, ampak je splošen. Gospod Gašper Rudolf, župnik v Novi Gorici, ga je zastavil tudi nam pri izvajanju pastoralne obnove slovenskih vernikov na Tržaškem. Iz šolske prakse je uporabil sistem in prisotnim narekoval, naj bi narisali pojem o Bogu. Pustil pa je tudi svobodno izbiro za drugačne odgovore. Še najbolj je zadel odgovor udeležence, ki se je takoj odzval. Iz otroških let mu je ostal spomin na trikotnik, v katerem je gledal božje Trojstvo. Oglašali so se dalje različni odgovori iz katerih se je dialog razvijal in marsikaj pojasnil. Take vrste kateheza zna biti privlačna in koristna, če ne drugega, prisili udeležence, da pri sebi razmišljajo, kaj jim ta pojem pomeni in ali jih sploh kdaj vznemirja.

Prihodnje tako srečanje v ulici Donizzeti 3, bo 18. aprila ob 20.30.

F.V.

Kapela katinarske bolnišnice

Na novo vpeljana slovenska maša v katinarski bolnišnici preteklo nedeljo je dobro uspela. Preko petdeset vernikov se je je udeležilo, če upoštevamo notranje oskrbovance in zunanje goste. Daroval jo je domači župnik g. Anton Žužek. Namenil jo je za vse pokojne, ki jih je iz tistega kraja Bog poklical v večnost. Katinarski pevci in pevke so mašo povzdignili z lepim ubranim petjem.

Ob koncu maše sta se župnik in upravitelj kapele, karmeličanski pater, zahvalila za lepo udeležbo. Še posebej se je pater zahvalil za lepo petje, ki mu je očitno ugajalo in ga presenetilo. Oba sta še za naprej vabila k vztrajnemu obisku nove slovenske maše v izredno lepi kapeli. Kot je bilo objavljeno, bo maša vsako tretjo nedeljo meseca.

F.V.

* * *

Zadoščenje v Cerknem

Sedaj je sklenjeno: v Cerknem bodo v nedeljo, 19. maja (binkošt) cerkveno pokopali nedolžne žrtve cerkljanske tragedije. Ves teden prej bodo imeli ljudski misijon, ki ga bodo zaključili v nedeljo 19.5. dopoldne, popoldne pa bo sledil cerkveni pogreb obeh kaplanov, Piščanca in Sluge, ter ostalih 13 žrtev. Ob 15. uri bo v cerkvi pogrebna maša, nakar bo sledil pokop zemskih ostankov na pokopališču pri sv. Jerneju.

Cerkvene slovesnosti bo vodil škof Metod Pirih, udeležile pa se jih bodo tudi civilne oblasti na občinski in republiški ravni. Računamo, da se bomo tega spravnega slavnega udeležili tudi s tostran meje, posebno iz Gorice, saj je Lado Piščanc bil kaplan na Travniku in je njegova družina zadnja leta živela v Gorici, kjer so pokopani njegovi starši in sestra Zora.

Listnica uprave

Naša uprava je odprta vsak dan, razen ob sobotah in praznikih, od 9. ure do 12.30.

DAROVI

V spomin na drago Vido Slokar darujejo mož Jule, sin Jurij in hčerka Joška z družinami: po 100.000 lir za Marijin dom v Rojanu, Katoliški glas, Mladiko, Romarski dom na Sv. Gori, Dom na Sv. Višarjah, slovenske misijonarje, slovensko Karitas in spomenik A.M. Slomšku; za Marijin dom v Rojanu daruje Jelka Šah 50.000 lir; Marija Žagar 40.000 lir; Marija Oberti 50.000 lir in Anica Slokar 25.000 ter za Sv. Goro 25.000 lir.

TRST

Prvič se je letos pojavila deklinška pevka skupina iz Rojana. Te pevke slišimo občasno po radiu Trst A, ko pojejo pri maši v Rojanu. Pod vodstvom Giorgine Pisani so ubrano odpele svoj spored tajzejskih spevov. Končno so zopet stopile na oder Opčine. Pod vodstvom Fr. Pohajča je MPZ »Vesela pomlad« zaključil spored letošnje revije s svojim odličnim nastopom ob nadvse skrbno pripravljenem in vlitem trigasnem petju. Skupno je nastopilo v drugem delu 80 pevcov.

Značilno za letošnjo revijo Pesem mladih je, da vodijo zborčke mladi dirigenti, ki obetajo nadaljevanje in ohranjanje naše zamejske zborovske tradicije. Žal, ne prihajajo več nastopat otroci v šolskih pevskih skupinah. Ali se v naših slovenskih šolah na Tržaškem več ne poje? Da je otrok v naših šolah malo, bi ne bil tehten izgovor, saj so prav na letošnji reviji nastopile tudi maloštevilne skupine prav uspešno. Vsi nastopajoči letošnji zbori so torej prišli samo zato, ker se v nekaterih družtvih in župnijskih domovih določene osebe trudijo, da naš mladino tudi s petjem narodnostno vzgajajo.

Vsak zborček se je kot vedno tudi na letošnji reviji predstavil s tremi pesmimi. Večina teh je bilo enoglasnih in so bile izvedene v glavnem ob spremljavi klavirja. Pri klavirju so igrali A. Pegan, O. Tavčar, V. Zuppin, C. Sedmach in D. Lenisa. Prišli sta v pošte v par posameznih primerih tudi harmonika in kitara. Večglasje so izvedle uspešno le zadnje tri skupine drugega dela. Po izvoru je bilo na sporedu samo šest ljudskih pesmi. Izmed ostalih pa so bili prisotni sledeči avtorji besedila O. Župančič, N. Mauser, N. Grabenauer, V. Jerajena, J. Humer, M. Golar, V. Brest in edini krajan V. Beličič. Melodije pesmi na sporedu pa so ustvarili ali priredili Fr. Juvan, M. Filej, L. Kupper, M. Tomc, J. Kovačič, J. Grebarc, L. Frajt, J. Kuhar, D. Švara, S. Vremšah, M. Kopal, J. Jež, R. Gobec, Fr. Cigan, M. Pirnik, U. Vrabec pa še Mozart, Händel in drugi.

Priložnost misel je povedala mlada Valentina Beorchia, ki je poudarila važnost zbiranja otrok v pevke skupine zaradi družabnosti in glasbene vzgoje, zaradi vaje nastopanja pred občinstvom in sporočanja svojih zmožnosti sočloveku.

Darilca z registracijo in zapisom otroških pesmi sta prinašali zborovodjem na oder dve simpatični deklinci, članici OPZ Slovenski šopek, ki je po 20-letih letos prvič izostal od priljubljene revije Pesem mladih.

Za lepo organiziran in uspešen praznik petja slovenskih mladih izvajalcev s Tržaškega gre zahvala seveda tudi organizatorjem ZCPZ.

L.P.

Tržaška kreditna banka v Čedadu

V Čedadu so v soboto, 16. marca odprli podružnico Tržaške kreditne banke. To je prva podružnica te tržaške banke v videmski pokrajini. Podružnica tega denarnega zavoda naj bi pomagala gospodarstvu razvoju Benečije, Terskih dolin in Kanalske doline, to je obmejnih krajev, ki so gospodarsko močno ogroženi zaradi izseljevanja. Država z zakonom za obmejna področja misli pomagati tudi krajem ob državni meji, nova banka pa naj bi pri tem pomagala s svojimi uslugami in nasveti.

